Câștigul necinstit și paguba adusă aproapelui

Pentru a înțelege mai bine gravitatea acestui păcat — ignorat de cei mai mulți — vom aborda subiectul pe larg.

În România, relația dintre cetățean și stat se bazează pe un contract social, întemeiat pe principiul solidarității. Acest contract implică drepturi și obligații de ambele părți. Statul are responsabilitatea de a oferi servicii publice — educație, sănătate, infrastructură, protecție socială — iar cetățeanul are obligația de a contribui la susținerea acestora, proporțional cu veniturile sale. Această contribuție se realizează prin plata impozitelor, reglementată prin lege. Cetățenii care obțin venituri — din salarii, activități independente, chirii, investiții sau alte surse — sunt obligați să contribuie la bugetul de stat. Impozitul pe venit se aplică veniturilor obținute din orice sursă, iar cota de impozitare este de 10%.

Scopul nu este doar colectarea de fonduri, ci redistribuirea echitabilă a resurselor, luând mai mult de la cei care câștigă mult și oferind mai mult celor care câștigă puțin, pentru ca nimeni să nu fie lipsit de sprijin. Astfel educația este gratuită pentru toți copiii, spitalizarea este accesibilă tuturor, iar drumurile, parcurile și iluminatul stradal sunt disponibile în mod egal — și celui sărac, și celui bogat.

Dacă privim lucrurile din perspectiva contractului social, ascunderea veniturilor este o formă de înșelare a partenerului — adică a statului, care, acționează ca instrument de organizare și protecție a societății. În acest sens, beneficiile primite de la stat (educație, sănătate, infrastructură etc.) sunt plătite din contribuțiile celor cinstiți, iar a profita de ele fără a contribui este o formă de furt indirect.

Ilustrație practică. Pentru a înțelege păcatul ascunderii veniturilor, ne vom folosi de un exemplu: să presupunem că, ani la rând, am ignorat obligația mea față de stat, ascunzând veniturile și evitând plata impozitului datorat. Statul — fără să știe că este înșelat — mi-a oferit în mod constant servicii publice: copiii mei au mers gratuit la școală, au beneficiat de asistență medicală gratuită, au primit alocații, burse. Am avut parte de drumuri asfaltate, de canalizare, gaz și curent.

Toate aceste servicii au fost susținute din fonduri colectate de la cetățeni, inclusiv din impozitul pe care alții l-au plătit cinstit, în timp ce eu am ales să nu contribui.

Dacă am trei copii la școală, iar costul standard anual pentru educația unui copil, conform alocării oficiale din bugetul public, este de cca 10.000 lei, atunci statul suportă în total aproximativ 30.000 lei pe an doar pentru educația lor. Această sumă acoperă salariile profesorilor, cheltuielile cu întreținerea școlilor, utilitățile și alte servicii

educaționale de bază, fiind finanțată integral din fonduri publice.

La aceasta se adaugă asistența medicală gratuită, oferită copiilor. Pe lângă educație și sănătate, primesc și alocații lunare pentru copii — 290 lei pentru fiecare — ceea ce înseamnă aproximativ 10.400 lei pe an pentru cei trei copii.

Dacă am un venit lunar de 5.000 lei, impozitul pe venit este de cca 6.000 lei pe an. Așadar, chiar și dacă aș plăti impozitul cinstit, statul tot mi-ar oferi beneficii de peste 38.400 lei în plus față de contribuția mea. Este o urâciune să îmi ascund veniturile pentru a nu plăti cei 6.000 lei, în timp ce statul — pe care îl consider „păgân” — îmi oferă 44.400 lei plătiți din contribuțiile celor cinstiți care plătesc TVA, taxe și impozite.

O lecție din viețile lui Avraam și Iuda. Imaginează-ți scena biblică în care Avraam, patriarhul credinței, își pierde soția, pe Sara. Locuitorii țării îi oferă un loc de înmormântare — o peșteră — în mod gratuit, ca semn de respect. Dar Avraam refuză să o primească fără plată. De ce? Pentru că el nu voia să profite, nici măcar atunci când i se oferea ceva gratuit. El dorea să rămână curat și să trăiască în dreptate, atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor.

Acum imaginează-ți opusul: cineva primește ajutor de la stat — subvenții, fonduri, alocații, sprijin social, servicii medicale gratuite — pe care le acceptă ca și cum i s-ar cuveni pe drept, iar pe lângă acestea alege să-l înșele pe cel care îi face atâta bine. Își ascunde veniturile, lucrează „la negru” sau profită de sistem fără să contribuie. Este ca și cum cineva s-ar oferi să-l ajute cu bani ca să-și construiască o casă, iar el, în loc să mulțumească, i-ar fura bani din portofel.

Avraam nu a vrut nimic gratuit, chiar și atunci când ar fi putut profita. Noi, în fața ajutorului dat de stat — adică din contribuția tuturor — suntem chemați să alegem aceeași cale: cinstea. Să nu furăm din hambarul comun, din pâinea altora, din efortul celor care au contribuit cinstit, ci și noi să fim parte dintre cei care contribuie cu bucurie. Abia atunci putem să primim cu adevărat alocația, asistența medicală gratuită — nu ca niște profitori, ci ca niște cetățeni cinstiți, care dau mai întâi, apoi primesc ce li se cuvine.

Această imagine devine cu atât mai tulburătoare când o compar cu propria mea alegere: Eu am beneficiat de ceea ce nu mi se cuvenea, ba chiar am furat și am înșelat pe cel ce mi-a oferit, ascunzând adevărul. Motivul? Am iubit o plată necurată, așa cum spune Scriptura în Osea 9:1.

Am făcut cereri pentru subvenții, fonduri, ajutoare sociale, de lemne, de căldură — și le-am luat cu ambele mâini larg deschise, ca și cum mi s-ar fi cuvenit, fără să mă întreb dacă sunt cu adevărat îndreptățit. Dar când vine vremea să dau ceea ce

datorez, mâinile mele par cusute în buzunare.

Mă ascund, declar venituri mai mici, evit responsabilitatea. Inima mea este deprinsă cu lăcomia, așa cum spune Scriptura: „Au o inimă deprinsă la lăcomie” (2 Petru 2:14). Nu doar că am profitat, ci am și ascuns adevărul, condus de dorințe egoiste și de o poftă nesățioasă de câștig.

Avraam, în schimb, flămând după neprihănire, a trăit în integritatea dată de Dumnezeu, alegând să nu poftească nimic din ce era al aproapelui său, nici măcar un fir de ață, păstrându-se curat înaintea Celui drept. Deși nu avea porunca scrisă explicit pe table — „Să nu poftești nimic din ce este al aproapelui tău” (Exodul 20:17) — așa cum o avem noi astăzi, o avea întipărită în inimă de Dumnezeu.

Când împăratul Sodomei i-a oferit bogățiile ca pradă de război, a refuzat categoric, spunând: „nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață sau o curea de încălțăminte” (Geneza 14:23). El nu a vrut să profite de munca altora, motivat de dreptatea lui Dumnezeu. Pentru el, a fi drept așa cum este Dumnezeu conta mai mult decât orice câștig material.

El a ales lumina neprihănirii, fiind condus de credință și dreptate. Eu am fost motivat de dorințe egoiste, el de o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. În fața aceleiași tentații, el a ales să rămână curat, eu am ales să mă murdăresc.

Faptele credinței mele nu seamănă cu ale lui Avraam, tatăl celor credincioși, ci cu ale lui Iuda, care fura din punga comună, despre care este scris: „Era un hoț și, fiind cel ce ținea punga, lua din ce se punea în ea” (Ioan 12:6). Iuda, mânat de iubirea de bani, a ales nelegiuirea. A furat din micul lor hambar — o pungă din care se acopereau cheltuielile ucenicilor care umblau cu Domnul Isus. Și-a însușit ceea ce nu i se cuvenea, ascunzându-se sub masca slujirii.

Între cei doi se întinde o distanță morală și spirituală ca de la cer la pământ. Integritatea lui Avraam a fost rodul credinței, în timp ce lăcomia lui Iuda a fost expresia unei inimi înstrăinate de Dumnezeu. Una zidește, cealaltă distruge.

Așadar, dacă vreau să fiu moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu, trebuie să am credința lui Avraam — nu lăcomia lui Iuda. Așa cum este scris: „…moștenitori sunt cei ce au credința lui Avraam” (Romani 4:16). Moștenirea Împărăției nu este pentru cei care poartă doar un nume religios, ci pentru cei care trăiesc credința lui Avraam — o credință care se manifestă prin neprihănire.

Neplata taxelor este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Este o faptă care reflectă caracterul lui Iuda — motivată de lăcomie și urmată de o falsă siguranță spirituală.

Asemănarea mea cu Iuda, și nu cu Avraam, arată că nu sunt însetat după neprihănire. Este un semnal grav: faptele mele trădează o credință falsă, lipsită de roadele ascultării și ale integrității.

Scriptura ne avertizează cu privire la felul în care Dumnezeu privește această atitudine, chiar dacă ea este mascată de argumente sociale sau economice. În Isaia 57:17, Dumnezeu spune: „Din pricina lăcomiei nelegiuirii lui M-am mâniat și l-am lovit; M-am ascuns, în mânia Mea, și el, răzvrătit, a urmat cu stăruință căile inimii lui.” Această lăcomie nu este doar o problemă morală, ci o răzvrătire împotriva ordinii și dreptății.

Când cineva refuză să contribuie, fie și cu puținul pe care îl datorează în raport cu veniturile sale modeste, fură din hambarul comun. Beneficiază de servicii plătite de alții, fără să aducă nimic în schimb. Este o formă de nedreptate ascunsă, în care se profită de solidaritatea colectivă fără a participa la ea. Chiar și o contribuție mică are valoare, pentru că exprimă responsabilitate, cinste și respect față de binele comun.

Dacă la Iuda lăcomia se vede clar în furtul dintr-un hambar mic, fapta noastră nu este mai puțin gravă doar pentru că hambarul din care luăm este mai mare. Faptul că pare a „nu se cunoaște” ce iau eu nu schimbă natura faptei. Lăcomia este aceeași, iar furtul rămâne furt, indiferent de proporții. Dumnezeu nu judecă după mărimea hambarului, ci după integritatea inimii.

Un astfel de om este un înșelător și un hoț, asemenea lui Iuda, care fura pe frații săi. Prin urmare nu merită să se bucure de binefacerile sistemului, ci merită să fie condamnat, pentru că a ales să înșele și să profite, nu să contribuie.

De aceea statul are legi care condamnă evaziunea fiscală — nu doar pentru că încalcă contractul social, ci și pentru că încalcă normele de etică morală care stau la baza unei societăți drepte. Evaziunea fiscală nu este doar o infracțiune economică, ci o formă de nedreptate față de comunitate, o trădare a solidarității care susține binele comun.

Munca la negru este definită legal ca evaziune fiscală și înșelăciune, întrucât implică primirea sau oferirea de bani în ascuns, fără achitarea obligațiilor legale către stat, fiind reglementată de:

Legea nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, articolul 9, care spune: Ascunderea veniturilor, omiterea evidențierii lor în documente legale... sunt infracțiuni pedepsite cu închisoare de la 2 la 8 ani.

Codul Muncii – Legea nr. 53/2003, Articolul 260, alin. (1), lit. e), care spune: Angajarea fără contract individual de muncă scris, anterior începerii activității, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 1 la 2 ani sau amendă penală.

Studiul face parte din broșura „Viața trăită în neprihănirea lui Hristos”, accesibilă liber, în format audio și scris. Întreaga colecție de broșuri și articole este pe https://www.cuvantcurat.ro. Resurse în limba engleză sunt disponibile la https://www.unmodifiedword.com.